

Freamătul creației

și

lecțiile istoriei

Niciodată, ca în acest an, zestrea de soare a lui april n-a fost, pare-se, mai caldă ochilor și inimilor noastre ; izvoarele lui mitice — purificatoare și fertilizatoare — n-au fost, pare-se, niciodată mai bogat și mai cert promițătoare pentru țară și pentru poporul acestei țări de muncitori, de țărani și de cărturari. În pofida cumplitei zguduiri tectonice care ne-a încercat, în martie, viețile, avutul, tihna. Poporul a dat și a trecut un dur, însă vast-grăitor și patetic examen. Examen de tărie și de stăpînire de sine, dar și de fermitate și de încredere în sine. De încredere în convingerile și în faptele sale, în rodul convingerilor și al faptelor. Și, mai presus de toate, în valoarea și în îndreptățirea lor — istorică, morală, umană.

După nici două luni de la cutremur, tovarășul Nicolae Ceaușescu a putut vorbi trimisului special al grupului japonez de presă „Mainichi“ despre unitatea deplină, cetățenească, patriotică, socialistă a poporului, mobilizat și condus de partid, atunci cînd constata că „întreaga activitate economico-socială se desfășoară normal“ și că, în chiar luna mării calamități, „producția industrială a fost realizată cu depășire față de plan...“

Se poate recunoaște, în aceste rezultate imediate ale înfruntării și depășirii cruntului moment al seismului, semnul neîndoielnic al unui mod de a fi al poporului, dar și cheazăsia că acest popor e decis să meargă neabătut, neînfrînt, indiferent de urgie, înainte, mai departe. Înainte pe drumul construcției, înainte pe drumul împlinirilor sale celor mai arzător visate. Este, în fond, semnul că poporul se simte stăpîn pe sine, liber și în plin proces de înflorire materială și spirituală. În aceste însușiri pe care, astăzi, le simte structurîndu-l și conferindu-i demnitate, siguranță și o caracteristică dispoziție energetică, poporul știe să afle (și recheamă din adîncul și din tilcul vremilor apuse) ideea de cucerire. Cu tot ce se leagă de ea — aspirație, luptă, jertfe, dirzenie : istoric. Și, tot ce este astăzi, pentru el ca și pentru privirile lumii întregi, măreț și de preț, în ce-l înconjoară, în țara lui, în ceea ce se deschide, frumos și înălțător, vieții și cugetului său, a dobîndit măreție, și preț, și înțeles, în măsura și după măsura în care, în același timp, e devenire, experiență, semnificație, perspectivă, învățăminte istorice.

Viața nouă a țaranului — disprețuita „talpă a țării“ de ieri, dijmuită și urgisită în mîna și pentru huzurul boierului — ajuns la conștiința demnității dobîndite, în sfîrșit, la rostul său, în drept să-și dezbată, într-un nevisat forum al său, problemele de gospodărire și de lucrare a ogoarelor, să-și vadă munca în perspectivă de a fi asimilată muncii industriale ; viața aceasta e de neînțeles fără amintirea amarelor secole de apăsare și nepăsare în care a trăit și care l-au mînat, din răzmeriță în răzmeriță, la răbufnirea aprigă din '907... Înțelegînd că e stăpîn pe sine, pe țară, pe avutul și pe rosturile țării, ca și pe soarta sa proprie, poporul se întoarce cu mintea la șirul de

veacuri în care a fost nevoit să lupte, pentru a se păstra integru, nealterat de vicisitudini, pentru a se impune în lume ca națiune, cu graiul său strămoșesc, cu tradițiile lui, cu felul său propriu de a simți și a gândi, împotriva acțiunilor de subjugare hrăpăreată și a feluritelor ispite și eforturi de deznationalizare, venite nu rareori de-a lungul istoriei; stăpîn pe sine, el retrăiește, în cuget, crucialul an '77, în care bunicii și străbunicii, plecați flăcăi la oaste, peste Dunăre, ori „n-au mai venit“, ori s-au întors „toți dorobanți, toți căciulari“, cu imaginea iureșului din redute în inimi și cu Neatîrnarea țării cucerită. Această neatîrnare, nepoții și strănepoții celor căzuți, acum o sută de ani, la Plevna și la Grivița, o sărbătoresc astăzi, trăind-o efectiv și întreagă, dezlegată de orice alt soi de ascunsă și perfidă și grea vasalitate. Marea sărbătorire a Centenarului Independenței noastre de stat se arată, sub acest raport, și demonstrație a unui cult stenic al trecutului, dar și demonstrație a unei substanțiale și continue fructificări a izbinzilor și a moștenirii trecutului. Căci sentimentul istoriei animă cugetul și simțirea poporului, nu îmbăiat în molatice nostalgii ci învăpăiat de elanul împlinirii aspirațiilor strămoșești. În lumina și în temeiul acestui sentiment al necesității istorice s-a născut, a luptat și a triumfat Partidul Comunist Român, neînfricat stegar și înțelept călăuz în drumul poporului spre acel „mîine care cîntă“, al poetului, spre comunismul de omenie. E o întîmplare — dar e și o nespusă bucurie pentru clasa muncitoare, pentru întreg poporul țării — că poate aniversa zilele Independenței de stat a României în zilele aniversare ale partidului, arhitectul și animatorul marilor izbînzi ziditoare — în libertate, în deplină și reală independență — ale timpului pe care îl trăim.

Sentimentul acesta, de maximă elevație, al datoriei istorice împlinite, pe care, în cel mai înalt grad, îl semnifică și îl personifică partidul, întreține și dinamizează elanul constructiv al omului muncitor din țara noastră, formează și încălzește și întărește conștiința lui militantă, patriotică, revoluționară. Și, desigur, același sentiment al datoriei istorice plătite (plătite cu sînge, cu năduf, cu aspre privațiuni și nedreptăți, niciodată ocolite prin dezertare de la marile chemări) dă zilelor de azi — de peste 30 de ani revoluționare, revoluționar-eliberatoare, revoluționar-transformatoare, înnoitoare și edificatoare de viață și spirit nou — aura stimulatorie la muncă, la bucuria de a munci, de a cînta munca și rodul ei și, prin ele, pe om, pe omul propriilor lui împliniri, pe pămîntul acestei țări, al României socialiste.

„**C**întarea României“, în care osirdia fără preget pentru împlinirea Directivelor Congresului al XI-lea și a Programului partidului, pentru împlinirea și depășirea planului cincinal, pentru creșterea productivității muncii și a calității produselor, pentru înălțarea calității vieții în societatea noastră, se împletește cu bucuriile și cu emoțiile creației artistice de tot felul, se adapă, și ea, din acest sentiment al necesităților istorice, legînd freamătul creației și al construcției de azi cu memoria grea de sensuri și de lecții ale istoriei.

Ne aflăm, în momentul de față, în faza selecției finale. În care, dintre nenumărații participanți la marele Festival național, urmează a fi cunoscuți cei mai dotați în ale artei, dintre cei mai harnici în muncă. În întîmpinarea lor, poate, zestrea de soare a lui april este, anul acesta, mai caldă ochilor și inimilor noastre.

„T“